

Arrest

nr. 249 298 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. BLOMME en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. In 2001 huwde u met uw vrouw, M. Z. (...) (O.V. (...)). Jullie woonden samen in uw ouderlijk huis in het dorp Sernovodsk in Tsjetsjenië, op de grens met Ingoesjetië. Jullie hebben drie minderjarige kinderen.

In 2005 vertrok u uit Tsjetsjenië. Van 2005 tot 2009 verbleef u in Litouwen, waar u een tijdelijk beschermingsstatuut genoot.

In 2009 kwam u naar België, waar u samen met uw vrouw een eerste verzoek tot internationale bescherming indiende op 12/02/2009. Uw vrouw had eerder op 06/01/2009 haar verzoek ingediend. U verklaarde dat u in Tsjetsjenië werd vervolgd omdat u bijstand zou hebben verleend aan een gewonde rebel. Jullie eerste verzoek werd geweigerd op 10/08/2011 omdat het relaas ongeloofwaardig werd bevonden. Dit werd bevestigd door de RVV op 20/01/2012.

Op 25/04/2012 diende u met uw vrouw een tweede verzoek tot internationale bescherming in. U baseerde zich niet op uw eerste verzoek, maar vertelde een nieuw verhaal als dat u problemen had gekregen omwille van uw neef, B. B. (...), een gezochte rebel. Om die reden zou u zich in 2005 korte tijd bij de rebellen hebben aangesloten. Op 02/05/2012 werd uw verzoek niet in overweging genomen door de DVZ.

U en uw vrouw werden uiteindelijk geregulariseerd.

In april 2017 werd er aan de Belgische overheid in uw hoofde een uitleveringsverzoek overgemaakt door de bevoegde Russische autoriteiten. U wordt door de Russen beschuldigd van deelname aan de gewapende rebellie. U zou sinds 2003 lid zijn van de rebellengroep van commandant K. A. I. (...), actief in de regio Shunza. U zou, volgens de Russen, betrokken zijn geweest bij meerdere feiten, m.n. bij de beschieting van enkele schoolgebouwen in Sernovodsk op 22/03/2003 waar gestemd zou worden over het constitutioneel referendum, bij de inname van het tv-station van Sernovodsk op 10/09/2003, en bij de raid op Nazran toen er op 22/06/2004 aanslagen plaatsvonden op verschillende doelwitten in Ingoesjetië.

Op 18/04/2017 diende u vanuit de gevangenis een derde verzoek tot internationale bescherming in. Uw vrouw diende op 22/05/2017 haar derde verzoek in.

U stelt dat u bij uw eerste verzoek heeft verzwegen dat u korte tijd bij de rebellen heeft gezeten omdat andere Tsjetsjenen u afgeraden zouden hebben dit te vertellen aan de Belgische asielinstanties. U verklaart dat u slechts anderhalve maand bij de rebellen heeft doorgebracht in augustus/september 2005 en ontkent ten stelligste deel te hebben genomen aan de acties vermeld in het Russisch uitleveringsverzoek.

Uw versie van de feiten luidt als volgt:

In 2003 begonnen uw problemen. Een neef in de eerste graad, B. B. (...), was aangesloten bij de rebellengroep van commandant K. A. I. (...). Op 10/09/2003 nam een groep rebellen onder leiding van I. (...) het tv-station van Sernovodsk in. Enkele rebellen, waaronder uw neef, spraken ongemaskerd de bevolking toe op tv. Dezelfde avond besloot u om onder te duiken bij familie in het dorp. De autoriteiten doorzochten de woningen van de familieleden van B. B. (...), waarbij ze ook naar u vroegen.

Begin 2004 vertrok u eerst naar Kalmukkië en vervolgens naar Kazachstan omdat de situatie voor u in Tsjetsjenië te onveilig was geworden. In de zomer van 2004 keerde u terug naar Tsjetsjenië omdat de levensomstandigheden in Kazachstan niet gemakkelijk waren. In september 2004 vertrok u een tweede keer vanuit Tsjetsjenië naar Kazachstan wanneer de grond u opnieuw te heet onder de voeten werd. In mei 2005 keerde u terug naar Tsjetsjenië. Ongeveer een maand na uw terugkeer werd B. B. (...) gedood bij een actie van de autoriteiten, waarna opnieuw huiszoekingen begonnen bij familieleden.

In juli of augustus 2005 liet u zich door een kennis genaamd R. S. (...) overhalen om zich voor uw eigen veiligheid bij de rebellen aan te sluiten. U ging naar een basis van de rebellen in de bossen nabij Rosni-Chu en Gekhi-Chu. Daar hield zich een groep van zo'n 100 rebellen op. Deze groep bestond uit kleinere groepen o.l.v. verschillende commandanten: o.a. R. S. (...), die de leiding had van een groep uit Sernovodsk, Kazbek Batalov, die ook leiding had van een andere groep uit Sernovodsk, en een zekere emir Ma. (...), die leiding had van een groep uit Samachki. In augustus liep de groep in een hinderlaag en werd de basis aangevallen door de Russen. Kort daarna voerden ze een vergeldingsactie uit gericht tegen doelwitten van de overheid in het dorp Rosni-Chu. Deze actie liep fout af en verschillende rebellen kwamen om het leven. U besloot om te vertrekken bij de rebellen en terug naar huis te gaan.

In augustus of september 2005 ging u naar huis. Terug thuis vernam u dat uw foto op tv zou zijn getoond (foto gevonden in gsm van gedode strijder). Er zou ook verkeerdelijk zijn gezegd dat u was omgekomen bij de aanval op Rosni-Chu. U dook onder bij familieleden. In november 2005 vertrok u vanuit Tsjetsjenië naar Litouwen.

In 2015 reisde uw vrouw twee keer terug naar Tsjetsjenië om haar zieke moeder te gaan bezoeken. Bij haar eerste aankomst op de luchthaven in Rusland werd ze ondervraagd door de FSB over haar echtgenoot. U speculeert dat de Russisch autoriteiten u zo op het spoor zijn gekomen, wat uiteindelijk tot het uitleveringsverzoek zou hebben geleid.

U zegt dat u in België geen contact heeft met oud-strijders uit Tsjetsjenië en dat u zich op geen enkele manier inlaat met activiteiten die te maken hebben met de Tsjetsjeense zaak.

Uw broer Mu. Z. (...) (O.V. (...)) had eerder in 2005 een verzoek tot internationale bescherming in België ingediend en werd op 11/04/2006 als vluchteling erkend o.b.v. van zijn recente herkomst uit Tsjetsjenië.

Uw andere broer Z. Z. (...) (O.V. (...)) kwam in 2009 naar België en diende er vier maal een verzoek o.b.v. uw relaas in maar werd telkens geweigerd. Uw ouders (O.V. (...)) en jongste broer S. (...) (O.V. (...)) dienden toen ook een verzoek in gebaseerd op uw relaas en kregen allen een weigeringsbeslissing. Ze verblijven momenteel in Tsjetsjenië en kennen er geen problemen.

In uw administratief dossier bevinden zich de volgende overtuigingsstukken: een attest van Memorial met de bevestiging dat u problemen kreeg omwille van uw neef B. B. (...) en dat u korte tijd bij rebellen zou hebben gezeten om zich te verbergen, getuigenissen van enkele personen die vermeld zouden zijn als getuigen tegen u in bewijsstukken die de Russische autoriteiten hebben overgemaakt aan de Belgische justitie toen die bijkomende informatie vroeg aan Rusland i.v.m. uw uitlevering, een geschreven verklaring van uw broer Mu. (...), uw paspoort van Ichkeria, een verklaring van een vertegenwoordiger van Ichkeria in Frankrijk i.v.m. uw problemen, een verklaring van een Tsjetsjeense activist in Duitsland i.v.m. problemen, 2 foto's van u als rebel in de bossen, algemene rapporten over het Russische rechtssysteem en de uitlevering van Tsjetsjenen aan Rusland, sommige stukken uit het Russisch uitleveringsdossier, en twee bewijzen dat u in 2004-2005 in Kazachstan zou hebben verbleven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In het kader van uw derde verzoek tot internationale bescherming verklaarde u (CGVS I p. 2, 14-19; CGVS II p. 11 & 16) dat u eerder tijdens uw eerste verzoek op aanraden van andere Tsjetsjenen de waarheid niet heeft verteld. U stelt dat u problemen had gekregen omwille van uw neef, B. B. (...), een gezochte rebel. Hij was o.a. betrokken bij de inname van het tv-station in Sernovodsk door rebellen op 10/09/2003 en vanaf dan begonnen de autoriteiten bij invallen ook naar u te vragen. Om die reden moest u zich schuilhouden en zou u zich in 2005 noodgedwongen anderhalve maand bij de rebellen hebben aangesloten.

In april 2017 werd er aan de Belgische overheid een uitleveringsverzoek uitgereikt door de bevoegde Russische autoriteiten. U wordt door de Russen beschuldigd van deelname aan de gewapende rebellie. U zou sinds 2003 lid zijn van de rebellengroep van commandant K. A. I. (...). U zou, volgens de Russen, betrokken zijn geweest bij meerdere feiten, m.n. bij de beschieting van enkele schoolgebouwen in Sernovodsk op 22/03/2003 waar gestemd zou worden over het constitutioneel referendum, bij de inname van het tv-station van Sernovodsk op 10/09/2003, en bij de raid op Nazran toen er op 22/06/2004 aanslagen plaatsvonden op verschillende doelwitten in Ingoesjetie.

U ontkent deze beschuldigingen en beweert niet te weten waarom de Russen u beschuldigen. U vermoedt dat de Russen een vergissing hebben gemaakt. U beweert ook dat deze getuigenissen die u aan de rebellen linken door foltering zijn bekomen (CGVS I p. 24-25; CGVS II p. 4 & 23; CGVS III p. 7).

Er moet echter worden vastgesteld dat er meerdere aanwijzingen zijn dat uw verklaringen niet kloppen en dat u bepaalde zaken probeert achter te houden voor de asielinstanties.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw oudere broer Mu. Z. (...) (O.V. (...)), die in december 2003 uit Tsjetsjenië was vertrokken en in januari 2005 zijn verzoek tot internationale bescherming in België indiende, helemaal geen melding maakte van jullie neef B. B. (...) die een rebel was en waardoor u problemen kreeg. Nochtans maakte Mu. (...) wel melding van de beschieting van de stemlokalen in Sernovodsk op 22/03/2003 en de inname van het tv-station door rebellen op 10/09/2003 (zie CGVS Mu. (...) p. 8-10), en gaf hij hieromtrent heel gedetailleerde informatie over deze incidenten. Indien u toen nog niet betrokken was bij rebellen is het bijgevolg bijzonder merkwaardig dat Mu. (...) hierbij geen melding maakte van de betrokkenheid van jullie neef én van de negatieve implicaties die dit had voor zijn eigen familie, m.n. de problemen die dit voor u veroorzaakte. Dit gegeven is reeds een ernstige indicatie dat uw broer toen wou verbergen dat bepaalde familieleden, zoals u en jullie neef B. B. (...), toen weldegelijk betrokken waren bij rebellenactiviteiten.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen, en deze van uw broers en vader, meerdere incoherenties en tegenstrijdigheden vertonen wat betreft uw opeenvolgende verblijfplaatsen in de periode waarin u volgens de Russen betrokken was bij de rebellen en bij de concrete feiten die u ten laste worden gelegd door de Russische autoriteiten.

Wat de beweerde aanleiding van uw problemen betreft, m.n. de inname van het tv-station in Sernovodsk door rebellen op 10/09/2003, stelt u (CGVS I p. 7; CGVS II p. 8 & 10) dat u het zichzelf niet herinnerde waar u toen was, maar dat uw broer Mu. (...) u vertelde dat de beweringen van de Russen in het uitleveringsverzoek niet kunnen kloppen, gezien u samen met hem naar de tv aan het kijken was toen

de rebellen het tv-station innamen en de uitzending verstoorden. Uw broer Mu. (...) had eerder echter uitdrukkelijk gesteld dat hij deze uitzending toen niet heeft gezien (CGVS Mu. (...) p. 9). Het door uw broer gegeven beweerde alibi dat u bij de inname van het tv station thuis met hem tv zat te kijken klopt dus niet. Bijgevolg dienen zich vragen te worden gesteld waar u toen wel was.

Wat betreft uw verblijfplaatsen na deze aanval op het tv-station blijkt uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw huidig verzoek (CGVS I p. 11-14; CGVS II p. 7, 11-14; CGVS III p. 2-5) dat u eind 2003 – begin 2004 een eerste keer vertrok uit Tsjetsjenië om voor 2 maanden naar Kalmukkië te gaan, dat u hierna voor 10 dagen terugkeerde naar Tsjetsjenië, waarna u vanaf april of mei 2004 in Kazachstan verbleef. U stelt dat u de Nazran raids in juni 2004 op de tv zag toen u nog in Kazachstan was. In de zomer of het najaar van 2004 keerde u terug naar Tsjetsjenië maar na enkele maanden vertrok u eind 2004 voor een tweede keer naar Kazachstan. In april of mei 2005 keerde u terug naar Tsjetsjenië en sloot u zich in augustus/september 2005 voor anderhalve maand aan bij de rebellen. U verbleef hierna nog tot september 2005 ondergedoken in Grozny waarna u naar Litouwen vertrok. In het kader van uw eerste verzoek vermeldde u eveneens dat u van begin december 2004 tot mei 2005 in Kazachstan had verbleven (CGVS 1e AA, p. 3). Er moet echter worden vastgesteld dat u uw eerder verblijf in Kazachstan van het voorjaar tot het najaar 2004 - zoals u in uw huidig verzoek aanhaalt - toen niet heeft vermeld. Indien u daadwerkelijk reeds eerder uit veiligheidsoverwegingen naar Kazachstan was gevlucht, kan niet worden begrepen waarom u toen bij uw eerste verzoek hiervan geen melding maakte. Het lijkt er dan ook op dat u uw verblijf in Tsjetsjenië en Ingoesjetië, én uw betrokkenheid bij de raid op Nazran in juni 2004, probeert te verbergen door nu in uw derde verzoek te beweren dat u toen in Kazachstan zat en daar het nieuws over deze raid op de tv zag.

Voorts is het opmerkelijk dat uw broer Mu. (...) verklaarde (DVZ Mu. (...) pt. 41) dat toen hij eind 2000 thuiskwam in de ouderlijk woning in Sernovodsk de hele familie daar was, behalve u. U was toen immers door uw ouders naar Kazachstan gestuurd uit vrees voor zuiveringsacties. U daarentegen stelt (CGVS I p. 11; CGVS II p. 12; CGVS III p. 1) dat u pas eind in 2004 voor het eerst naar Kazachstan ging waarbij u uitdrukkelijk stelde dat u er nog nooit eerder was geweest. Meer nog, uw broer Mu. (...) verklaarde (CGVS Mu. (...) p. 4-5) toen ook dat u in Kazachstan had verbleven maar dat u momenteel – i.e. mei 2005 – in Rostov (Rusland) zat, dat u daar al twee maanden bij verre familie verbleef, en dat hij vanuit België telefonisch contact daar met u zou hebben gehad. Bijgevolg valt uw bewering dat u rond deze periode terug van Kazachstan naar Tsjetsjenië verhuisde hiermee helemaal niet te rijmen. U zegt zelfs helemaal niets over een dergelijk maandenlang verblijf in Rostov.

Evenzo is het merkwaardig dat uw vader verklaarde (CGVS vader p. 3-4) dat u in mei 2005 vanuit Kazachstan terugkeerde naar Tsjetsjenië, daar toen dan 2 of 3 maanden ondergedoken leefde, en vervolgens in augustus of september 2005 naar Kalmukkië vertrok voor 2 maanden maar u daar geen plaats vond om te wonen en vervolgens nog 1 maand in Tsjetsjenië bij uw grootmoeder verbleef voor uw vertrek naar Litouwen. U stelde immers (CGVS I p. 16-19; CGVS II p. 16-17) dat u in augustus/september 2005 bij de rebellen zat en later ondergedoken leefde in Grozny voor uw vertrek naar Litouwen in november 2005. U maakte helemaal geen melding van een verblijf in Kalmukkië in die periode.

Aldus dient te worden besloten dat u en uw familieleden niet de waarheid vertellen over uw verblijfplaatsen in de periode 2000-2005 waardoor er dus een gegronde vermoeden ontstaat dat u iets te verbergen heeft en er sterke aanwijzingen zijn dat u het van belang van uw profiel als rebel en de duur van uw betrokkenheid bij de rebellen wil minimaliseren. De vaststelling dat de Russische autoriteiten u nog willen berechten voor feiten die meer dan tien jaar geleden plaatsvonden, wijst er ook op dat u niet zomaar zoals u beweert anderhalve maand bij de rebellen heeft gezeten en aan niks noemenswaardig heeft deelgenomen (CGVS I p. 19-20, 23). Overigens kan maar moeilijk begrepen worden dat indien u daadwerkelijk een dermate laag profiel zou hebben, waarom u tijdens uw eerste verzoek dan de waarheid niet heeft verteld. U stelt (3de AA DVZ pt. 1; CGVS II p. 11) dat andere Tsjetsjenen u hier zeiden dat indien u zou zeggen dat u bij de rebellen was geweest, de bevoegde instanties zouden denken dat u een terrorist of bandiet bent en u daarom zou een negatieve beslissing krijgen. Aangezien u er slechts anderhalve maand bij was en er niks noemenswaardig heeft gedaan, is het weinig plausibel dat deze slechte raad van andere Tsjetsjenen u er zouden van weerhouden hebben de waarheid te vertellen. Deze motivering biedt bovendien helemaal geen verklaring waarom u tijdens uw eerste verzoek uw band met uw neef B. B. (...), een gezochte rebel waardoor u problemen zou hebben gekend, heeft verzwegen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan u niet aantonen dat u niet in Ingoesjetië verbleef toen de raid in Nazran plaatsvond en dat u gewoon thuis zat toen het tv-station van Sernovodsk door rebellen werd ingenomen, noch dat u zich slechts voor een heel korte tijd bij de rebellen zou hebben aangesloten. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de beschuldigingen van de Russische autoriteiten dus onmogelijk waar kunnen zijn of berusten op een vergissing. Dit blijkt des te meer uit de volgende vaststelling. Voor het CGVS ontkent u uitdrukkelijk (CGVS I p. 23) dat u vanuit België bezig bent met de

Tsjetsjeense zaak of banden heeft met (ex-)rebellen. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt nochtans dat u vanuit België contacten heeft met radicale Tsjetsjenen en dat u zelf geradicaliseerd bent. Ook dit gegeven is opnieuw een aanwijzing dat u uw betrokkenheid bij Tsjetsjeense islamistische rebellen/gewapende strijd probeert te verbergen.

Zoals reeds werd opgemerkt stelt u dat u niet betrokken was bij de beschieting van enkele schoolgebouwen in Sernovodsk op 22/03/2003, bij de inname van het tv-station van Sernovodsk op 10/09/2003, en bij de raid op Nazran toen er op 22/06/2004 aanslagen plaatsvonden op verschillende doelwitten in Ingoesjetïë. U stelt dat deze beschuldigingen gebaseerd zijn op valse getuigenissen of getuigenissen die onder foltering werden afgelegd. Er dient te worden opgemerkt dat het CGVS zich niet uitspreekt over uw schuld of onschuld betreffende de feiten die vermeld staan in het arrestatiebevel dat door de rechtbank van de stad Achkoi-Martan werd uitgevaardigd en die werden overgenomen in het verzoek tot uitlevering vanwege het Parket-Generaal van de Russische Federatie. Het is niet de taak van het CGVS om zich in de plaats te stellen van de bevoegde rechtbank die ten gronde over de feiten moet oordelen. Het CGVS dient enkel te beoordelen of er in uw geval een gegronde vrees voor vervolging is zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

In het kader van uw derde verzoek verklaarde u (CGVS III p. 8) dat u, indien u door België aan de Russische Federatie zou worden uitgeleverd, misschien er zal worden gedood, dat u nog nooit heeft gehoord dat er iemand volgens de wet heeft terecht gestaan, en dat alles daar niet rechtvaardig verloopt. In dit verband moet vooreerst worden opgemerkt dat er in het kader van uw uitleveringsverzoek door de Russische autoriteiten diplomatieke garanties worden geboden. Uit de lezing van de brieven van de Procureur-generaal van de Russische Federatie in het kader van het uitleveringsverzoek blijkt dat het recht op verdediging, met bijstand van advocaten, is gewaarborgd; dat de strafrechtelijke vervolging niet zijn oorzaak vindt in één van de vluchtelingrechtelijke gronden van vervolging; dat er in geen andere strafvervolging is voorzien dan voor de feiten omwille van dewelke de uitlevering wordt gevraagd; dat gewaarborgd wordt dat u geen folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, gelezen in de betekenis van artikel 3 EVRM, zal ondergaan; dat tijdens uw gevangenhouding in het kader van de strafvervolging, of later bij een eventuele veroordeling, de Belgische ambassade geïnformeerd zal worden over de plaats van detentie en dat u bezocht kan worden door gemandateerden van de diplomatieke vertegenwoordiging; en dat in geval van veroordeling tot vrijheidsberoving de straf zal uitgezeten worden in een plaats die beantwoordt aan de Europese normen. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat de Russische Strafwet niet voorziet in de doodstraf.

De voormelde garanties zijn gelijksoortig aan deze die door de Russische Federatie werden gegeven in enkele zaken die werden behandeld door het EHRM, onder andere Chentiev/Slovakije (nr.21022/08), Ibragimov/Slovakije (nr.51946/08) en Gasaeyev/Spanje (nr.48514/09), en waaromtrent het Hof oordeelde dat deze volstonden om te voldoen aan de vereisten van het verbod op foltering (artikel 3 EVRM) en het recht op een eerlijk proces (artikel 6 EVRM). In Zarmayev/België oordeelde het Hof met 6 tegen 1 in lijn van de hoger vermelde arresten. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in een aantal zaken (RvV 8 april 2011 nr. 59 452; RvV 14 december 2012 nr. 93 675; RvV 1 juni 2018 nr. 204 828), voornoemde rechtspraak van het EHRM in acht nemend, geoordeeld dat dergelijke waarborgen van de Procureur-generaal van de Russische Federatie geloofwaardig en betrouwbaar zijn zodat kan worden aangenomen dat verzoeker in het geval van uitlevering omwille van de hem ten laste gelegde misdrijven geen behandeling zal ondergaan die strijdig is met het in het artikel 2 EVRM gewaarborgde recht op leven en de inhoud van artikel 3 EVRM, noch dat hem een eerlijke procesgang zal ontzegd worden.

U slaagde er niet in om op concrete en aannemelijk wijze aan te tonen dat de diplomatieke garanties die door de Russische autoriteiten worden geboden in uw geval niet zouden worden nageleefd. Gevraagd waarom de diplomatieke garanties in uw geval niet zouden volstaan om een eerlijke rechtsgang en een menswaardige behandeling te krijgen tijdens en na uw proces in de Russische Federatie, verklaarde u (CGVS III p. 7-8) dat u heel uw leven heeft gehoord dat een eerlijk proces niet mogelijk is, dat men in Rusland niets kan bewijzen, dat ze aan moord en foltering doen, en dat de wet er niet wordt nagevolgd. U verwees hierbij aldus enkel in vage en algemene termen naar wantoestanden in Russische gevangenis en naar de slechte behandeling van Tsjetsjenen in de Russische Federatie, waarbij u op geen enkel moment concretiseerde waarom, in uw specifieke geval, in een zaak waar uitdrukkelijk diplomatieke garanties werden geboden door de Russische autoriteiten aan België inzake de rechtsgang en de manier waarop u behandeld zult worden, dergelijke garanties niet zouden worden nageleefd.

Gezien deze hierboven vermelde rechtspraak van het EHRM en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake diplomatieke garanties vanwege de Russische autoriteiten en gezien

u er niet in slaagt in concreto aan te tonen dat in uw hoofde wel een reëel risico bestaat op menonwaardige of vernederende behandeling of bestraffing, op foltering, en/of op een schending van het recht op een eerlijk proces toont u niet aan dat een uitlevering een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt.

De door u aangebrachte overtuigingsstukken kunnen deze conclusie niet wijzigen.

De attesten van Memorial en het 'Comité Burgerlijke Hulp', met de bevestiging dat u problemen kreeg omwille van uw neef B. B. (...) en dat u korte tijd bij rebellen zou hebben gezeten om zich te verbergen, is gebaseerd op gesprekken gevoerd met uw familieleden en kennissen in Sernovodsk. Er dient te worden benadrukt dat in algemene zin gesteld kan worden dat bevragingen van familieleden en kennissen nuttige instrumenten kunnen zijn, doch dat de resultaten hiervan niet noodzakelijk onweerlegbaar zijn gezien de hoge mate van subjectiviteit van de bronnen waaraan dergelijk onderzoek onvermijdelijk is gebonden. Dit maakt dan ook dat een dergelijk attest enkel ondersteunend kan werken bij geloofwaardige asielverklaringen, waarvan in casu geen sprake is.

De getuigenissen (kopie paspoort met een verklaring) betreffen verklaringen van enkele personen (en een uittreksel uit het Russisch strafdossier van één van deze personen) die vermeld zouden zijn als getuigen tegen u in bewijsstukken die de Russische autoriteiten heeft overgemaakt aan de Belgische justitie toen die bijkomende informatie vroeg aan Rusland i.v.m. uw uitlevering (zie CGVS I p. 25 + opmerking: het CGVS is niet in het bezit van deze - volgens uw verklaringen - aan de Belgische justitie bezorgde bijkomende stukken). Deze personen verklaren ofwel nooit dergelijke getuigenissen te hebben afgelegd ofwel onder foltering te hebben getuigd tegen u. Dit zijn allemaal personen die u volgens uw verklaringen kent. Ook hier dient te worden opgemerkt dat dergelijke getuigenissen bezwaarlijk kunnen worden beschouwd als objectieve bronnen als ook dat ze geen enkel objectief element bevatten dat hun verklaringen ondersteunt. Dezelfde opmerking dient te worden gemaakt bij de geschreven verklaring van uw broer Mu. (...), de verklaring van een vertegenwoordiger van Ichkeria in Frankrijk, en de verklaring van een Tsjetsjeense activist in Duitsland i.v.m. uw problemen.

Uw paspoort ten tijde van Ichkeria en de 2 foto's van u als rebel in de bossen, bevatten informatie die niet wordt betwist.

De algemene rapporten over het Russische rechtssysteem, voorgelegd door u, uw advocaat en de Fondation Princessess De Croy et Massimo Lancellotti leveren geen objectieve informatie over uw concrete, persoonlijke situatie en vrees bij terugkeer naar de Russische Federatie en tonen niet aan dat de door Rusland geboden garanties onbetrouwbaar zouden zijn en u er geen eerlijk proces zou krijgen.

Uit het artikel dd. 26/05/2017 over de uitlevering van Tsjetsjenen uit de E.U. aan Rusland voorgelegd door uzelf en uw advocaat en de artikels in de stukkenbundel van de Fondation Princessess De Croy et Massimo Lancellotti blijkt niet dat er in alle in deze artikels vermeldde gevallen van uitlevering aan Rusland diplomatieke garanties werden geboden door Rusland en wat deze garanties dan wel inhielden. In de gevallen van uitlevering waar wel diplomatieke garanties werden geboden, blijkt uit de informatie in deze artikels niet dat de Russische autoriteiten de voorwaarden in de uitleveringsverdragen zou hebben geschonden. Met het verwijzen naar deze casussen toont u hoe dan ook niet aan dat de diplomatieke garanties die door de Russische autoriteiten worden geboden aan de Belgische staat in uw geval niet zouden worden nageleefd.

De stukken uit het Russisch uitleveringsdossier (o.a. opening van strafonderzoeken door het parket van AchkoiMartan, beslissingen van het parket van Achkoi-Martan, de vordering van het parket tot de uitvaardiging van een internationaal aanhoudingsbevel tegen u, beslissingen van de rechtbank van Achkoi-Martan, een convocatie op uw naam in hoedanigheid van verdachte, de bevestiging dat u nog steeds een Russisch staatsburger bent) worden niet betwist maar tonen niet aan dat u in Rusland geen eerlijk proces zou krijgen.

De 2 Kazachse attesten van juni 2019 betreffen een vraag van een advocaat aan de politie van de stad Abay of u daar in de periode 2004-2005 heeft verbleven en het antwoord van deze politie dat u er van mei tot augustus 2004 en van november 2004 tot februari 2005 heeft gewoond. Met betrekking tot deze documenten moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in Kazachstan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze Kazachse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het

Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven: *"U haalt zelf geen persoonlijke vrees aan bij een terugkeer naar uw land van herkomst. U bent sinds u in 2009 Tsjetsjenië heeft verlaten 3 maal teruggereisd om er uw oude moeder te bezoeken. De eerste keer in 2015 werd u gedurende twee uur ondervraagd door de FSB o.a. over uw man waarna u kon beschikken en u drie maanden bij uw moeder verbleef (CGVS I p. 16-17). De tweede keer dat u er ging kende u er geen problemen. Vorig jaar bent u er voor het laatst geweest met jullie kinderen. Op de luchthaven van Grozny werd u 20 minuten ondervraagd door de FSB over uw man waarna u er zonder problemen te ondervinden gedurende twee maanden heeft verbleven (CGVS II p. 5-6). U stelt uitdrukkelijk bij terugkeer zelf geen vrees te koesteren noch geeft u te kennen een dergelijke vrees te koesteren in hoofde van uw kinderen. Uit de verklaringen van uw man blijkt ook (CGVS I man p. 3-5; CGVS III man p. 6) dat zijn ouders en broer in 2013-2014 zijn teruggekeerd naar Tsjetsjenië, er werden ondervraagd over hem, en er sindsdien geen problemen ondervinden. Bijgevolg wijst niks erop dat u actueel bij terugkeer naar uw land van herkomst er zou geviseerd worden."*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod van willekeur. In een tweede middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. In een derde en laatste middel, wordt door verzoekende partijen de schending aangevoerd van artikel 3 *juncto* 13 EVRM, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de "motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het "fair play-beginsel".

Ingevolge de onderlinge verwevenheid van voormelde middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Met betrekking tot de opgeworpen schending van het "fair play-beginsel" merkt de Raad op dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden

beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5.1. Verzoekende partijen betogen dat door verwerende partij geen enkele feitenvinding is gedaan en dat alles berust op een foutieve beoordeling van de werkelijke gebeurtenissen. Verzoekende partijen stellen dat het opvallend is dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. Tevens menen zij dat verwacht mag worden dat hun verzoek grondig wordt onderzocht en niet zomaar wordt afgewezen “op basis van een enkele verwijzing naar een

eenzijdig geponeerde “onaannemelijkheid” en het feit dat aan het één en ander beweerdelijk “geen geloof kan gehecht worden”.

2.2.5.2. De Raad merkt evenwel op dat verwerende partij alle door verzoekende partijen aangegeven feiten en elementen onderzocht heeft en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door eerste verzoekende partij uiteengezette versie van de feiten. In het bijzonder worden vooreerst tal van vaststellingen gedaan die erop wijzen dat eerste verzoekende partij haar betrokkenheid bij de Tsjetsjeense islamitische rebellen/gewapende strijd probeert te verbergen, wordt er vervolgens op gewezen dat eerste verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de beschuldigingen van de Russische autoriteiten dus onmogelijk waar kunnen zijn of berusten op een vergissing en wordt ten slotte vastgesteld dat niet aangetoond wordt dat een uitlevering een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt, gelet op de diplomatieke garanties die er in het kader van haar uitleveringsverzoek door de Russische autoriteiten worden geboden. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen ernstige argumenten bijbrengen die deze vaststellingen in een ander daglicht stellen. Tevens dient vastgesteld te worden dat ook de door verzoekende partijen bijgebrachte stukken uitvoerig worden besproken in de bestreden beslissingen en verzoekende partijen, zo blijkt uit wat volgt, desbetreffend evenmin enig concreet verweer voeren. Het betoog van verzoekende partijen dat niets werd onderzocht is dan ook allerminst ernstig. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partijen aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.15. – en dat er geenszins sprake is van *“eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”*.

2.2.6. Wat betreft de bemerking van verzoekende partijen dat van hen niet verwacht kan worden dat zij alle elementen die zij aanbrengen ook effectief met stukken bewijzen, bemerkt de Raad dat nergens uit de bestreden beslissingen blijkt dat van hen wordt verwacht dat zij alle elementen die zij aanvoeren bewijzen.

2.2.7. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift de door eerste verzoekende partij beweerde versie van de feiten herhalen, is de Raad van oordeel dat zij hiermee op geen enkele wijze *in concreto* de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissingen weerleggen waaruit blijkt dat aan haar versie geen enkel geloof wordt gehecht en dat zij duidelijk zaken tracht te verbergen voor de asielinstanties omtrent haar betrokkenheid bij de Tsjetsjeense rebellen. Dergelijk verweer biedt geenszins soelaas.

2.2.8. Wat betreft het betoog van verzoekende partijen dat verwerende partij ten onrechte stelt dat eerste verzoekende partij geradicaliseerd is en contacten heeft met radicale Tsjetsjenen, aangezien eerste verzoekende partij integendeel geïntegreerd is in de Belgische samenleving, geenszins een geradicaliseerd uiterlijk heeft en ook samen met haar vrouw de zorg draagt voor hun kinderen waarvan één zwaar gehandicapt kind, stelt de Raad evenwel vast dat uit de door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat eerste verzoekende partij wel degelijk vanuit België contacten heeft met radicale Tsjetsjenen en dat zij zelf geradicaliseerd is. Immers wordt in deze informatie afkomstig van de Belgische veiligheidsdiensten gesteld dat eerste verzoekende partij *“sinds 2010 gekend (is) bij de VSSE wegens contacten met personen die gelieerd zijn aan het gewapend verzet in de Noordelijke Kaukasus, terrorisme en/of gewelddadige radicalisering”* en dat *“het radicaal gedachtegoed aan de kinderen wordt doorgegeven”* (administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, delen 11-12). De door verzoekende partijen aangehaalde elementen – waarvan zij overigens geen enkel concreet bewijs bijbrengen – volstaan allerminst om aan te tonen dat deze informatie niet correct is.

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen *“met de meeste klem”* de beschuldigingen ontkennen die door de Russische autoriteiten worden geuit, duidt de Raad op de motivering in de bestreden beslissingen dat het Commissariaat-generaal zich niet uitspreekt over de schuld of onschuld van eerste verzoekende partij betreffende de feiten waarvan zij beschuldigd wordt en waarvoor de uitlevering wordt gevraagd en dat het niet de taak is van het Commissariaat-generaal om zich in de plaats te stellen van de bevoegde rechtbank die ten gronde over de feiten moet oordelen. Evenwel dient benadrukt te worden dat gelet op de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat eerste verzoekende partij iets te verbergen heeft en dat zij het belang van haar profiel als rebel en de duur van haar betrokkenheid

bij de rebellen wil minimaliseren en dat zij niet aannemelijk maakt dat de beschuldigingen van de Russische autoriteiten onmogelijk waar kunnen zijn of berusten op een vergissing.

2.2.10. Waar verzoekende partijen opwerpen dat aan de garanties in het uitleveringsverzoek geen enkele waarde kan worden gehecht, dat eerste verzoekende partij er geen eerlijk proces zal krijgen, dat er bovendien ook de talloze verhalen zijn van personen die werden teruggewezen naar het land van herkomst en vervolgens werden gefolterd en vervolgd en dat de situatie er alleen maar erger is geworden *“in die zin dat er zelfs een persoon die sedert jaren in België verbleef en erkend werd als politiek vluchteling op “bestelling” gedood is geworden in opdracht van het Tsjetsjeense regime”*, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partijen, nog daargelaten de vaststelling dat zij hun betoog op generlei wijze staven aan de hand van objectieve informatie, hiermee op geen enkele wijze *in concreto* aantonen waarom, in het specifieke geval van eerste verzoekende partij, in een zaak waar uitdrukkelijk diplomatieke garanties werden geboden door de Russische autoriteiten aan België inzake de rechtsgang en de manier waarop zij behandeld zal worden, dergelijke garanties niet zouden worden nageleefd. Immers blijkt nergens uit dat in de gevallen waarnaar zij verwijzen eveneens diplomatieke garanties werden geboden. De Raad onderstreept ten slotte nog dat verwerende partij inzake de geboden diplomatieke garanties in het kader van het uitleveringsbesluit er nog terecht op wijst dat de garanties in het uitleveringsverzoek *“gelijksoortig (zijn) aan deze die door de Russische Federatie werden gegeven in enkele zaken die werden behandeld door het EHRM, onder andere Chentiev/Slovakije (nr.21022/08), Ibragimov/Slovakije (nr.51946/08) en Gasaeyev/Spanje (nr.48514/09), en waaromtrent het Hof oordeelde dat deze volstonden om te voldoen aan de vereisten van het verbod op foltering (artikel 3 EVRM) en het recht op een eerlijk proces (artikel 6 EVRM). In Zarmayev/België oordeelde het Hof met 6 tegen 1 in lijn van de hoger vermelde arresten. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in een aantal zaken (RvV 8 april 2011 nr. 59 452; RvV 14 december 2012 nr. 93 675; RvV 1 juni 2018 nr. 204 828), voornoemde rechtspraak van het EHRM in acht nemend, geoordeeld dat dergelijke waarborgen van de Procureur-generaal van de Russische Federatie geloofwaardig en betrouwbaar zijn zodat kan worden aangenomen dat verzoeker in het geval van uitlevering omwille van de hem ten laste gelegde misdrijven geen behandeling zal ondergaan die strijdig is met het in het artikel 2 EVRM gewaarborgde recht op leven en de inhoud van artikel 3 EVRM, noch dat hem een eerlijke procesgang zal ontzegd worden.”*.

2.2.11. Wat betreft nog het betoog van verzoekende partijen dat de bijgebrachte attesten van Memorial en het ‘Comité Burgerlijke hulp’ werden opgemaakt na een onderzoek ter plaatse en wel degelijk een belangrijke waarde hebben, wijst de Raad er evenwel op dat dienaangaande in de bestreden beslissingen terecht wordt gemotiveerd dat, aangezien deze attesten gebaseerd zijn op gesprekken gevoerd met hun familieleden en kennissen in Sernovodsk, en, hoewel bevragingen van familieleden en kennissen nuttige instrumenten kunnen zijn, de resultaten van dergelijke bevragingen niet noodzakelijk onweerlegbaar zijn gezien de hoge mate van subjectiviteit van de bronnen waaraan dergelijk onderzoek onvermijdelijk is verbonden, dergelijke attesten enkel ondersteunend kunnen werken bij geloofwaardige asielerklaringen, waarvan *in casu* geen sprake is. Verzoekende partijen stellen op geen enkele wijze voormelde motivering *in concreto* in een ander daglicht.

2.2.12. Daar waar verzoekende partijen nog stellen dat in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen, wijst de Raad erop dat een loutere verwijzing naar de algemene toestand in hun land/regio van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen er werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven, gelet op wat voorafgaat, desbetreffend in gebreke

2.2.13. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen niet aantonen dat een uitlevering een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt. Immers maken zij niet aannemelijk dat de beschuldigingen in het uitleveringsverzoek onmogelijk waar kunnen zijn of berusten op een vergissing en slagen zij er niet in *in concreto* aan te tonen dat in hoofde van eerste verzoekende partij een reëel risico bestaat op menonwaardige of vernederende behandeling of bestraffing, op foltering, en/of op een schending van het recht op een eerlijk proces.

2.2.14. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partijen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.”*

De Raad bemerkt vooreerst dat daar waar verzoekende partijen desbetreffend verwijzen naar de (veiligheids)situatie in Ingoesjetië, uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat zij afkomstig zijn uit het dorp Sernovodsk in Tsjetsjenië waardoor dan ook de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië dient te worden beoordeeld. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich desbetreffend evenwel beperken tot een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende problemen van onveiligheid en mensenrechtenschendingen – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissingen niet wordt ontkend – waarmee zij echter niet aantonen dat er actueel in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengen waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, met name de “COI Focus” betreffende “Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie” d.d. 24 juli 2019 (administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 5), niet correct en niet meer actueel zou zijn.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7). Verzoekende partijen kregen voorts tijdens hun persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal de kans om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Eerste verzoekende partij werd gehoord op 8 september 2017, 11 januari 2018 en 5 november 2019, dit met de hulp van een tolk Russisch en voor wat betreft het eerste en derde persoonlijk onderhoud tevens bijgestaan door een advocaat. Tweede

verzoekende partij werd gehoord op 11 september 2017 en 5 november 2019, dit met de hulp van een tolk Russisch en voor wat betreft het tweede persoonlijk onderhoud tevens bijgestaan door een advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT